

ŽUPNE OBAVIJESTI

PONEDJELJAK – 7.30 + Bodalec Stjepan i roditelji Plasaj

UTORAK – 7.30 + Vugrinec Stjepan god.

SRIJEDA – kapelica 7.30 + Novosel Ana i Stjepan

ČEVRTAK – 7.30 + Novosel Ivan

PETAK – 7.30 + Mlakar Stjepan, Kosec Marija i Ivan

SUBOTA – *Mihael, Gabriel i Rafael* - 19.00 - *skupna sv. misa*

NEDJELJA – 25. KROZ GODINU

7.30 + župna

9.30 + Vugrinec Većeslav god. (Stanka Vraza)

11.00 + Kosec Terezija

17.00 - *misa u katedrali - proslava 15. obljetnice Varaždinske biskupije*

ŽUPNE AKTIVNOSTI: Dječji zbor - subota u 17.00;
ministranti - subota u 18.00.

...uz blagdan sv. Mihaela, Gabrijela i Rafaela arkanđela

Mihael, Gabrijel i Rafael tri su biblijska anđeoska imena. Izvorna značenja imena su, kako je to često u drevnim istočnim kulturama, rečenice, svojevrsne definicije nositelja imena:

Mihael znači Tko je kao Bog?, Gabriel - Bog je jak, a Rafael Bog iscjeljuje, liječi. Najstarije štovanje arkanđela Mihaela zabilježeno je već u 4. stoljeću. Mihael je, po Bibliji, na početku Božjeg stvaranja, vođa i pobjednik u borbi protiv pobunjenih anđela koje je predvodio Lucifer (Sotona). Prema liturgijskim tekstovima Mihael je voditelj duša u raj.

Arkanđao Gabrijel u Bibliji nastupa kao glasnik Božjih odluka. On u Starom zavjetu tumači proroku Danijelu viđenje ovna i jarca (Dan 8, 16-26) i značenje sedamdeset godina (Dan 9, 21-17). U Novom zavjetu svećeniku Zahariji naviješta rođenje Ivana Krstitelja (Lk 1,11-20), ukazuje se Mariji i naviješta rođenje Isusovo (Lk 1,26-38). Rafael se u Bibliji spominje samo u Knjizi o Tobiji, kao pratilac na putu, zaštitnik i zagovornik mladog Tobije. Po Božjoj zapovijedi svladava pakosnog zloduha Asmodeja i iscjeljuje Tobijina oca.

Urednici: Marko Domiter i Tin Jurak; Odgovara: Josip Hadrović, žpk.
rujan, 2012. Široke Ledine 4, Trnovec, web: www.zupa-trnovec.hr
e-mail: zupnilistic.trnovec@gmail.com, info@zupa-trnovec.hr

ŽUPA MAJKE BOŽJE SNJEŽNE - TRNOVEC



ŽUPNI LISTIĆ

Godina IV.

broj 44 (200)

23. rujna 2012.

25. NEDJELJA KROZ GODINU

Psalam 54

Bog krijepi život moj!

Spasi me, Bože, svojim imenom
i jakošću svojom izbori mi pravdu!
Poslušaj, Bože, moju molitvu
i usliši riječi usta mojih!

Oholice ustadoše na me
i moj život traže silnici:
na Boga se ne osvrću.

Evo, Bog mi pomaže,
Gospodin krijepi život moj.
Od srca rado ću ti žrtvovati,
Slavit ću ti ime, Gospodine, jer je
dobrostvo.



Ulazna pjesma

Ja sam spasenje naroda,
govori Gospodin.
Iz koje god nevolje
zavape k meni,
ja ću ih uslišiti,
i bit ću
Bog njihov
.zauvijek.

„ZNAM KOMU SAM POVJEROVAO“

Draga braćo i sestre!

Kada Isus govori o svojem poslanju u koje je uključena muka i smrt, njegovi učenici niti ne pokušavaju saznati o čemu se tu zapravo radi. Zbog čega bi on morao umrijeti i to baš sada "kada mu tako dobro ide." Svi ga već vide kao nepobjedivog vođu uz kojega je bitno zauzeti što važniju poziciju. Mogli bismo reći da Isus i njegovi učenici idu potpuno različitim putovima. Zastanemo li tu i pitamo se onako potpuno iskreno; razumijem li ja smisao Isusove žrtve? Mogu li zamisliti sebe kako prolazim kroz poniženje i patnju, ne proklinjući nego moleći?...

Blaženi Alojzije Stepinac, kao zagrebački nadbiskup, uživao je veliki ugled među katolicima, ne samo zagrebačke nadbiskupije, nego katolika ondašnje cijele Jugoslavije. Dolaskom nove komunističke vlasti, koja je bila opijena svojim tobožnjim pobjedama, za nadbiskupa Stepinca započelo je teško razdoblje poniženja. Poniženje nije bio samo montirani politički proces protiv njega, niti robija. Poniženje je doživljavao ponajprije podcejenjivačkim odnosom komunističkih službenika prema njemu. Svojim držanjem i vladanjem htjeli su mu dati do znanja da je nitko i ništa. Da je jadni maleni miš u rukama svemoćne mačke koja s njime može raditi što god hoće. To je bila opće poznata karakteristika nove komunističke vlasti od samog početka. "U jednom pismu blaženik piše: "Mržnja kojom odiše komunizam vatra je iz pakla." Mrzitelji, mučitelji i progonitelji, kako god se zavaravali da imaju potpunu vlast nad žrtvom, to je samo privremeno. Kakva god strašna poniženja i muke žrtva morala podnijeti, ako to prihvati iz ljubavi prema Kristu i iz primjera njegove poniznosti, zalogom Kristove muke zasjati će poput sjajne zvijezde na nebu Crkve, a progonitelji će doživjeti slom u vlastitoj sramoti.

To su Isusovi učenici shvatili tek nakon Učiteljeve smrti. To nažalost mnogi kršćani ne razumiju i ne mogu shvatiti. Otuda i toliko pseudokršćanskog života.

...biti kao dijete; prostodušan, iskren... Samo kada bismo to djeci dozvolilo da

budu.

"Ako mi ne uspijevamo postati kao djeca, onda se sve više trudimo da djeca postanu kao mi, uništavajući onu iskonsku dobrotu u njima. Vidimo na primjerima odijevanja, šminkanja, zahtijevanja i kompletnog ponašanja kojim se trudimo da djeca što je moguće ranija prestanu biti djeca, premda nam je jasno da po naravi ne mogu biti odrasli." (Slavko Slišković "Živo Vrelo").

Odgajaju ga tako da ima dojam da je središte svijeta, a kada mu se taj privilegij oduzme, njegovo ponašanje postane i nesnosno jer želi vratiti svoj izgubljeni povlašteni položaj. Da je više prostodušnosti, iskrene jednostavnosti u kojoj se ogleda Božja dobrota, bilo bi puno više sretnih i zadovoljnih ljudi, daleko više sklada u velikoj zajednici koja se zove Crkva, a i na općem ljudskom planu. Amen.

DRVENA ZDJELA

Krhki je starac otišao živjeti sa svojim sinom, snahom i četverogodišnjim unukom. Starčeve su ruke drhtale, vid mu je bio zamućen, a korak mu je posrtao. Obitelj je blagovala zajedno za stolom. No staračke drhtave ruke i gubitak vida bile su razlogom poteškoća za vrijeme jela... Zrna graška padala su sa žlice na pod. Kad bi uzeo čašu, mlijeko bi se prolilo po stolnjaku. Taj je nered ljutio sina i snahu. "Moramo nešto učiniti s ocem", rekao je sin. Dosta mi je ovog prolijevanja mlijeka, bučnog jedenja i hrane po podu." Stoga su muž i žena postavili mali stol u kutu. Tu je djed jeo sam dok je ostatak obitelji uživao u večeri.

Nakon što je djed polupao tanjur ili dva, hrana mu je bila posluživana u drvenoj zdjeli. Kada bi obitelj pogledala u smjeru djeda, ponekad je u njegovu oku bila suza. Još su uvijek jedine riječi koje su za njega imali – kada bi mu pao tanjur ili je prosuo hranu – bile oštre opomene. Sve je to četverogodišnjak promatrao u tišini.

Jednom prije večere, otac je primijetio da se njegov sin igra s komadićima drva na podu. Slatko je upitao dijete: "Što radiš?" Isto tako slatko, dječak je odgovorio: "Oh, izrađujem zdjelice za tebe i mamu iz kojih ćete jesti kada ja odrastem." Četverogodišnjak se zatim nasmiješio i nastavio posao.

Ove su riječi tako pogodile roditelje da su ostali bez teksta. Suze su počele potocima teći niz njihove obraze... Iako nisu izgovorili ni jednu riječ, znali su što moraju učiniti. Tu je večer muž uzeo djeda za ruku i nježno ga doveo natrag za obiteljski stol. Sve ostale dane djed je jeo svaki obrok s obitelji. A iz nekog razloga, činilo se da ni muž ni žena nisu brinuli kada je pala vilica, kada se mlijeko prolilo, ili se stolnjak zaprljao...

preuzeto s bitno.net